වනවාසී පැවිදි දිවියේ අත්දැකීම්

ලැබිය හැකි වටිනාම අස්වැසිල්ල

සමාව ගැනීම

මට මතකයි හාමුදුරු කෙනෙක් හැටියට, නවක හාමුදුරු කෙනෙක් හැටියට උපසම්පදා වෙච්ච මුල් කාලේ නායක හාමුදුරුවන්ගෙන් අවසරය ගත්තා කැලෑවට යන්න කියල. නායක හාමුදුරුවො ගාවට ගිහිල්ල ඇත්තම කියනව නම් මට ඒක අහන්න හරි අමාරු වුනා. මට මතකයි මං මගේ ජීවිතේ මෑත කාලෙදි අඬල තියන වැඩිම ඇඬීම එදා තමයි ඇඬුවෙ. මට වචන කතා කර ගන්න බැරි වුනා. මං නායක හාමුදුරුවො ගාව හිටගෙන ඉද්දී කඳුළු කඩාගෙන වැටුනා. එච්චරයි මතක තියෙන්නෙ.

නායක හාමුදුරුවො ගොඩාක් මං දිහා බලන් හිටියා, ඔළුව අත ගගා හිටියා. මුකුත්ම කිවුවෙ නැහැ. අවසානෙට ගොඩාක් වෙලාවක් ගියාට පස්සේ ඔළුව අත ගාල කිවුවා, "පුතේ මං දන්නවා ඔයා කැලෑවට යන්නයි යන්නේ. ගිහිල්ල ඒ කටයුතු කර ගන්න" කිවුව. "කරන්න ඕන දේ දන්නවා. ඒක හින්ද ඒ කටයුතු ටික කර ගන්න" කියල කිවුව.

නායක හාමුදුරුවන්ගෙන් යන්න බැරි වෙච්ච ප්රධානම හේතුව තමයි, උන් වහන්සේ හරි පතාක යෝධයෙක් වගේ. හේතුව උන් වහන්සේගේ ඉගැන්වීම හරි දාර්ශනිකයි. සාමාන්ය දේට වඩා. මට හම්බ වෙච්ච ගුරුවරු අතරින් අති ශ්රේෂ්ඨ කෙනෙක්. මං හිතනව ඒක හන්ද වෙන්න පුළුවන් නායක හාමුදුරුවන්ව අයින් කරන්න බැරි වුනේ. වගේම මගේ ජීවිතේ තුල මාව විශ්වාස කරපු, මං ගැන යම්කිසි තක්සේරුවක් දුන්න මතක තියන කාලෙක, ප්රධානම කෙනෙක් එයා. ඒක හින්ද උන් වහන්සේව අයින් කරන්න අමාරු වුනා.

කොහොම හෝ නමුත් කැලෑවට ගියාට පස්සේ, එක කාලෙක මම ඔය හිටිය බිබිල පැත්තෙ කැලෑවක. ඉන්නකොට එහේ තිබුනේ ඉටි රෙදි ගහපු කුටියක්. සමහරක් විට මම මේ කතාව ඔය ඇත්තන්ට කියලත් ඇති. ඉටි රෙදි ගහපු කුටියක්. ඒ කුටියේ දොරවල් නැහැ. ජනෙල් නැහැ. වහලෙ නම් උළු දාල තිබ්බ. පස්සේ මං එහේට වෙලා හරියට භාවනා කරනව.

ඔය ඉන්න අතරතුර එක දවසක් මට ඇහුන නිකං බටයක් අදිනව වගේ සද්දයක්. පස්සේ වටපිට හැරිල බලනකොට ලොකු සර්පයෙක් යනව. මහ විසාල ගැරඬියෙක් වගේ කියලයි මම හිතුවේ. ඉන් පස්සේ ගල් කැටයක් අරගෙන ගැහැව්ව මං සතාට. විශ්වාස කරන්න. ඌ එහෙමම නැවතිලා පෙණේ පිප්පුවා. බලනකොට මහ විශාල නාගයෙක්. මම මගේ

ජීවිතේට දැකල තියන ලොකුම නයි පෙණේ තිබ්බ නාගයා. ගැරඬියා කියන්නෙ සුදු පාටට ටිකක් බර සතෙක්. හැබැයි මහ විශාල ඇඟක් තිබ්බා. කොටයි එයා. ගොඩක් දිග නෑ මහත වුනාට කොටයි. මහ විශාල පෙනයක් තිබ්බ.

ඊට පස්සේ ඇත්තටම කියනව නම් මට බය හිතුන ඒ වෙලාවෙ. මොකද මං හිටියේ ආරක්ෂාවක් නැති තැනක. අඩුම තරමෙ නෙට් එකක්වත් තිබ්බෙ නෑ මට, මට මතක හැටියට. ඉටි රෙදි කුටියෙ හිටියෙ එතකොට. ඒ කැලෑවේ මේ වගේ සතෙක් එක්ක ඔට්ටු වෙලා කොහොමත් ඉන්න වෙන්නෙ නෑ යහතින්. ඊළඟට මං කතා කරන්න පටන් ගත්තා. නමුත් මං අහල තියනව සර්පයන්ට කනක් නැහැයි කියල. උන්ට ඇහෙන්නෙ නැහැයිලු. උන්ට අර සංවේදනාවලු ඇහෙන්නෙ. අහල තියන හැටියට. කොහොම නමුත් මම කතා කරන්න පටන් ගත්තා. කතා කරල කිවුවා,

"මගේ අතින් වැරැද්දක් වුනා. මං හිතුවෙ ඔයා ගැරඬියෙක් කියල. නමුත් බලාගෙන යනකොට ඔයා එහෙම එක්කෙනෙක් නෙවෙයි ඊට වඩා වෙනස් සතෙක්. මේ මම ඉන්න තැන. මම දන්නව මේ ඔයාගෙ කැලෑව ඒ වගේම මේ මම ඉන්න කැලෑව. මම මෙහෙ කාලෙකට තමයි ආවෙ. භාවනාව කරගෙන ඉන්නව පිණ්ඩපාතෙ කරගෙන. වැරැද්දක් වුනා නම් සමාවෙන්න ඕන"

කියල කිවුව. ඇත්තටම කියනව නම් නයා අර විදියට බඩ ගාගෙන යන එක නතර කරලා, මම කතා කරන්න වුනහම ඌ ගුලි ගැහිල ගුලි ගැහිල, එක ඇහැකින් මං දිහා බලාගෙන ඉන්නව දැන්. එයයි මායි අතර පරතරය ඇත්තටම කියනව නම් ඔය ඇත්තන්ට වඩා චුට්ටක් ඕන නම් දුර ඇති. මට දුවන්නත් බැහැ. උන් එක්ක දුවන්න බැහැ කොහොමත්.

පස්සේ මං කියාපු ටික අහගෙන හිටපු මේ නයා, විශ්වාස කරන්න මං මේ කියන එක ඇත්තටම මේ කියන්නෙ. එයාගෙ පෙණේ පිප්පුවා ඔළුව බිම තියාගෙනම. සාමාන්යයෙන් නයෙක් පෙණයක් පුප්පන්නෙ මම දන්න තරමින් නම් දැකල නැහැ මීට කලියෙන්, එයාලගෙ ඔළුව උස්සල. මේ සතා ඔළුව බිම තියලා පෙණේ මෙහෙම විශාල කරලා, මගේ පැත්තට ඔළුව පොඩ්ඩක් හැරෙව්ව. මට නිකං ඒක තේරුනේ උගේ භාෂාවෙන් ඌ මට කතා කරල කියනවා,

"හාමුදුරුවෝ, සර්පයො වගේ වුනාට හිතන්න එපා ගැරඬි ඉන්නෙ කියල හැමතැනම. නයෙක් වුනාට හිතන්න එපා හැමෝම කරදර කරනවා කියල."

මට තේරුනේ මෙයා මට මේ කතාවයි කිවුවෙ කියල. හේතුව තමයි එයා පෙන්නුවා එයා නයෙක් විත්තිය. ඔළුවත් හරවල පෙන්නුවා. හැබැයි ඔළුව පල්ලෙහාට තියාගෙන කලා. මට නිකං හරියට කිවුව වගේ, හිතන්න එපා නයා වුනාට හැමෝටම කරදර කරන කෙනෙක් කියල. ඇත්තටම කියනව නම් එයා එහෙම කරල මට පොඩ්ඩක්..(මෙන්න මෙච්චරක් විතර ලොකු

පෙණයක් තිබ්බ එයාට අවංකවම කියනව නම්) එහෙම කරල ඔළුවත් පල්ලෙහා තියාගෙන චුට්ට වෙලාවක් හිටිය තත්පර කිහිපයක් වගේ. ඉඳලා ඊළඟට එයා යන්න ගිය පාර අයින් කරල වෙනත් පාරකින් ගියා. පෙණේ පුප්පගෙනම, අර විදියට පෙණේ කරගෙනම නමුත් ඔළුව පල්ලෙහාට තියාගෙන. ගිහිල්ල ගලක් උඩට නැග්ගා. නැගල මං දිහා බලාගෙන හිටිය. ඊට පස්සෙ ගියා ගියාමයි ආයෙ ආවෙ නෑ.

විශ්වාස කරන්න, අදත් මම බලාගෙන ඉන්නව ඌ එනකං. මොකද මං දන්නව උගෙන් කරදරයක් වෙන්නෙ නැහැයි කියල. හේතුව මට තේරුනේ, සමාව ගත්ත එකයි. මම මගේ හිතේ අර පීඩනය තියාගෙන, ඒ ආවේගශීලීත්වය, මම කරපු වැරැද්ද වහන විදියට හිත හදාගෙන, එහෙම කටයුතු කලා නම් පින්වතුති, අදටත් මම ඌ එනකං බයයි. අදටත් සර්පයෙක් දකිනකොට මට බය හිතෙනව. අනිවාර්යයෙන්ම ඒක වෙනවමයි.

මං හිතුවා මම අවංක වුනේ නැහැ, මගේ වැරැද්ද පිළිගත්තෙ නැහැ. නමුත් අර වෙලාවෙදි බුදු හාමුදුරුවො අර අපිට උගන්වල තියන දේවල් හින්දා, උන් වහන්සේට පින් සිද්ධ වෙන්න ඕන ඇත්තම කියනව නම්, අපේ ගුරු හාමුදුරුවරුන්ට පවා උගන්වල තියන හින්ද, වැරැද්දක් වුනා නම් සමාව ගන්න කියල, අන්න ඒ කාරණේ හන්දා මට අද පුදුමාකාර සහනයක් තියනව. නිදහසක් තියනව. ඒ වගේම මම අදත් බලාගෙන ඉන්නව ඒ සතා එනකල්.

ගමේ කට්ටියට මේ කතාව කිවුවට පස්සෙ, ඒ ගොල්ලො කිවුවා ඒගොල්ලන්ගෙ සීයලගෙත් සීයා කියල තියනවලු ඒ වගේ සර්පයෙක් ගැන ඒ කැලෑවෙ හිටපු. ඒ කියන්නෙ සමහරක් වෙලාවට මෙයා ඒ තරම් ලොකු අතීතයක් තියන පෞරාණික සතෙක් වෙන්නත් පුළුවන්. ඒ කැළෑව මහ විසාලයි. ලොකූ පරණ පන්සලක් තිබිල තියනව. දැන් නම් ගරා වැටිලා. ඒක මං හිතනවා අක්කර හයහත්සීයකටත් වඩා වැඩි මහ විසාල කැලෑවක්. ඒකෙ පැත්තක තමයි මම හිටියෙ ගමට කිට්ටුව.

ඉතින් කොහොම නමුත් මට කියන්න ඕනකම තියෙන්නේ, බුදු හාමුරුවෝ අපිට අර කියල දී තියන, වැරැද්දක් වුනහම ඒ වැරැද්ද වැරැද්දක් හැටියට අනුමත කරලා ඒ වැරැද්ද නිවැරදි කරන විදියට කටයුතු කරන්න කියන පාඩම මම එදා ඉගෙන ගත්ත. ඒක ඒ විදිහට බුදු හාමුදුරුවො කියාපු එකට අනුමත වෙලා, අනුගත කරලා, ඒ විදියට කටයුතු කරපු හින්දා අදටත් මට ඒ සතාව මතක් වෙනකොට හිතට හරි පහන් සංවේගයක එන්නෙ. බයක්, භීතියක්, ත්රාසයක් නෙවෙයි ඇත්තටම කියනව නම්. මට හරි පහන් සංවේගයක් එන්නෙ. ඒ හරියට මගේ ගුරුවරයෙක් වගේ, යාළුවෙක් වගේ.

මම දකිනව පින්වතුනි, බුදුරජාණන් වහන්සේ දේශනා කරන මේ දහම් මාර්ගය අපිව පමුණුවලා තියෙන්නෙ හෝ රැගෙන යන්නෙ, ඔන්න ඔය

කියන දිශානතියට කියල. ඒක පටන් ගන්නෙ භාවනාවෙන් වෙන්න පුළුවන්. ඒක පටන් ගන්නෙ සාමාන්ය ජීවිතෙන් වෙන්න පුළුවන්. එතකොට අපි ආපස්සට හැරිල බලනකොට, අපේ ජීවිතේ ප්රශ්නයක් එක්ක ඉන්නව නම්, අපේ හිතේ කරදරයක් හරේ මෙහේ තියනව නම්, ගොඩක් වෙලාවට තියන කාරණාව තමයි අපි ඒ වැරැද්ද අනුමත නොකරන එක.

ඒක අපේ වෙන්න පුළුවන් බාහිර කෙනාගෙ වෙන්නත් පුළුවන්, සහ ඒකට සමාවක් හරියට ගත්තෙ නැති එක හේතු වෙන්න පුළුවන්.

ජිනං වන්දාම ගෝතමං

පූජනීය පදියතලාවේ මේධාවි හිමි